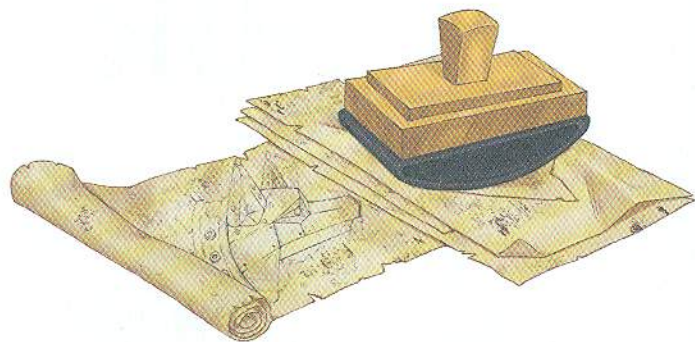

*Ілюстрації для цього видання створені в межах дипломної роботи
Елизавети Михайлової, студентки 4 курсу освітньої програми
«Графічний дизайн» (кафедра графіки та мистецтва книги)
Інституту поліграфії та медійних технологій
Національного Університету «Львівська політехніка»*

Луцевська О.

Л87 Залізний вовк : фентезійна повість / Оксана Луцевська ;
худож. Є. Михайлова. — Крихівці : Видавництво «Магура», 2025. —
128 с. : іл.

ISBN 978-617-8177-62-1

Батько Віра — затятий мисливець. Одного дня він здійснює свою мрію: приводить із полювання залізного вовка! Та незрозуміло як вовк зникає. Підозра падає на Віра. Чи не він випустив звіра? Через цю підозру Вір потрапляє в дивовижну пригоду: він мусить знайти нове місце в непростому світі. А ще — уберегти ручного щурика Даду й спробувати повернути колишнє життя, навіть якщо на шляху знову з'явиться таємничий залізний вовк.
Для середнього шкільного віку.

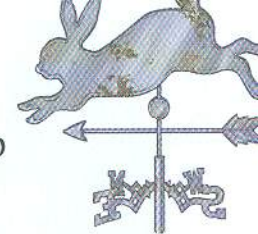
УДК 821.161.2

ISBN 978-617-8177-62-1

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО «МАГУРА», 2025

НЕБАЧЕНИЙ ЗВІР

На вежі старого палацу скрипів флюгер. Вір сидів біля вікна. Ніжки крісла впиналися в килим лев'ячими лапами.

— У лісі біля озера, де тільки сніг і тиша, граф Горгій побачив Змія, — хлопець швидко шепотів у надірване вухо Дади, що ховався під мереживом манжета. — Він завмер і придивився: три голови чи шість? Невже дванадцять?!

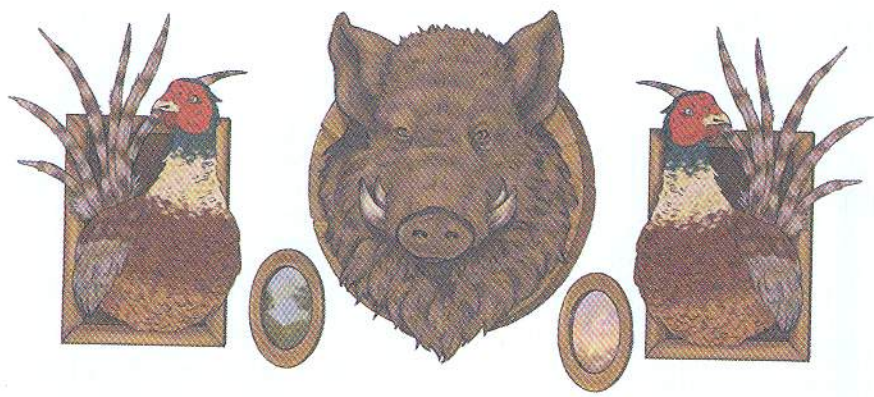
Вір потягнув Даду за кінчик хвоста. Щур уп'явся дрібними кігтями хлопцеві в руку. Йому не подобався скрип флюгера. Він нагадував голос сови. Історії про Змія він теж боявся. Його мале щуряче серце калатало.

Вірові, навпаки, подобалися металеві звуки на вежі. Його батько, граф Горгій, за флюгером обирав напрямок своєї наступної мисливської пригоди.

У десять років Вір добре розумів вітер, як розумів звірів і птахів. Вони завжди відчували негоду. Він і сам відчував, як сполохано завмирав ліс. Розумів, чому скрипіли старі дерева, чому потріскували в хащах гілки, чому шурхотіло листя й котилося луною каркання воронів.

Хоча вересень видався теплим, ночами зривалися дивні короткі бурі, немов поночі до лісу прокрадався злодій і до світанку ламав гілки.

Вірові здавалося, що ліс чекає на щось або на когось. Наче на господаря, що завіявся бозна-де й не пильнує господи.

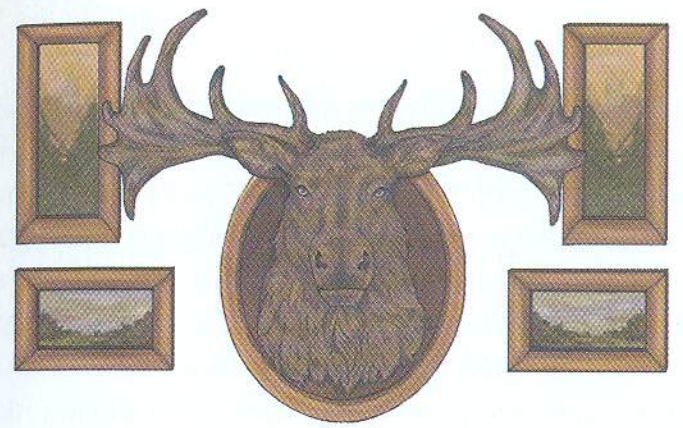
Вітер перешкоджає мисливцям. Мабуть, батько скоро повернеться додому. Який він буде? Сердитий? Лютий? Роздратований? Вір безнадійно зітхнув.

Він знав, що за такої погоди полювання батькові не вдалося. Увесь вечір Горгій сидітиме в бібліотеці й клацатиме рушницею. Цілитиметься в опудала звірів та реготатиме як дурний. Матері від того болітиме голова. Гелена ходитиме по вітальні всю ніч, викликатиме служницю, вимагатиме то компрес, то теплого молока, аж доки не засне на світанку. Вона вважає полювання божевіллям.

Тепер граф полював на тварин більше ніж будь-коли, бо побився об заклад із бароном Раданом. Якщо Горгій уполює небаченого досі звіра, Радан віддасть йому шмат землі за водоспадом. Через той клаптик їхні родини гиркалися вже кілька поколінь. Кожен вважав його своїм. Горгій був певний, що от-от переможе в суперечці. На саму думку про це він випростовувався.

Вір прислухався до звуків знадвору: чи не чути собачого гавкату та іржання коней? Але поки що стояла тиша.

— Якщо боїшся про Змія, — зашепотів він до Дади, — тоді слухай про... — хлопець задумався, пригадуючи батькову

оповідку. — Розповідають, що в прадавньому лісі живе небачений звір...

У двері постукали.

— Сину, — до кімнати увійшла Гелена. — Ходи, будь ласкавий, до вітальні. Посидь зі мною, — вона провела пальцем по витканих на давньому гобелені пташках, по статуетці мисливця, немов умовляючи його відвести рушницю, та й вийшла.

Вір посадив Даду на плече й пірнув за матір'ю в довгу галерею. Однією рукою він притримував щура, другою звично торкався світильників-чапелі. Вони стояли на кожному повороті й здіймали крила, готові от-от злетіти.

Хлопець спустився до просторої зали й чемно кивнув до голови дикого кабана, що висіла над каміном. Вір її побоювався. Дрібні скляні очі, великі жовті ікла... Хлопцеві здавалося, що голова може впасти просто на нього, й тому кабана краще не гнівити.

Та ще більше його жахали яскраві опудала фазанів уздовж стіни. Вір не раз помічав, як птахи повертали голови, озираючись на нього. Величезні роги старого лося над канапою випиналися в його бік, готові проштрикнути

хлопця. Вір бачив, що вони ворухнуться й кивають у відповідь на його побоювання. Хлопець завжди вітався й прощався з опудалами звірів не лише в залі, але й по всьому замку.

Біля срібних левів, що тримали камінну дошку, Вір зняв Даду з плеча й пустив на мармурову підлогу. Щур подріботів до викладеної мозаїкою квітки лотоса. Її пелюстки розправилися Даді назустріч. Гелена нічого такого не помічала. Хлопець примостився біля матері на вовняній ковдрі. Гелена поклала свою долоню на синову руку.

У залі було тихо. Тільки клацнув дзьобом материн какаду, виринаючи зі снів, і потріскував вогонь у каміні, оближуючи сухі дрова. Вір слухав голос вітру, а з голови йому не йшов батько.

— Мамо, як гадаєш: тато впіймає небаченого звіра?

Мати відвела карі очі. Її страшенно засмучувало, що граф мало часу приділяв синові, а тільки розповідав про полювання. Про справжніх і вигаданих звірів.

Горгій і сам став схожий на звіра. Гиркав у розмовах із нею та Віром, ревів на прислугу, ходив, тяжко перевалюючись, наче ведмідь. Кривив обличчя й забував закривати рота за обідом. Гелені було неприємно на нього дивитися. Її чоловік утратив людську подобу, перестав підрізати бороду й волосся. Лише чорні очі хижо блимали з-під густих брів.

Гелена часом побоювалася, що її граф перетвориться на ведмедя, немов у казці. Вона навіть умовляла його не вдягати на полювання ведмежої шкури, але він її не слухав. Жінці часто здавалося, що з лісу її чоловік повернеться справжнісіньким звіром.

— Хіба батько знає, де його шукати? Та й чи є він такий на світі? — трохи роздратовано відповіла вона синові.

Їй дошкуляла графова впертість. Але попри все Гелені було шкода чоловіка. Нащо битися об заклад і доводити себе до загибелі?

Знадвору долинули галас та метушня, гавкіт, іржання коней і вигуки. Загримали у ворота. Вір підскочив, підхопив Даду, посадив його в кишеню й метнувся до вікна. Учепився пальцями в широке підвіконня. Голови кабана й лося повернулися за ним.

— Батько!!!

Граф стояв, оточений натовпом. Довкола юрбилися лакеї, а челядь із кухні та садівники визирали з-за їхніх спин. Вір побачив унизу навіть свого гувернера, старого мсьє Моро, схожого на чорного жука. Той рідко виходив на вулицю через радикуліт. До вікна підійшла й Гелена. Вона легко поклала руку на синове плече.

— Треба вийти, — кинула, її тонке обличчя витяглося.

Та не встигли вони відвернутися від підвіконня, як у дворі пророкотав графів бас:

— Гелено!!! Віре! Де мої дружина та син?

Слуги розступилися, пропускаючи графиню і хлопчика. Усі не зводили очей із чоловіка у ведмежій шкурі. Горгій переможно здійняв руки.

— Матір Божа! — графиня міцно притиснула до себе Віра. — Ти це бачиш?

СУРМІТЬ У СУРМИ

Вір вибіг першим. Холодний вітер кошлатив його волосся, шмагав витягнуте бліде обличчя. Вір був довготелесий і як дві краплі води схожий на матір. Лише глибокі чорні очі — від батька.

— Нарешті! Чого ти стоїш, сину? Наче не графський нащадок! — батько труснув ланцюгом. — Підійди ближче!

Вір втягнув голову в плечі. Притримуючи Даду в кишені, він ступив крок. На ланцюгу біля батька рвався звір, схожий на великого пса. Його тулуб виблискував.

— Ти чув батьків наказ? — граф рішуче рушив до сина, тягнувши за собою звіра.

Натовп розступився, даючи графові дорогу. Почулися зойки та скрики. Тварина засіпалася. Вір помітив, що звір геть не мав хутра. Натомість на тілі вертілися, виблискували та цокотіли безліч коліщаток і шестерень.

Між ними можна було розгледіти тонесенькі золоті гайки. Залізні лапи нагадували наконечники стріл.

На золотавих кутиках вух вигравали кольорові камінці.

Ні, вирішив хлопець, звір схожий не на собаку, а на вовка. Але такого вовка Вір не зміг би й уявити!

